

၅၅၆

သေရာပါ ရင်ကွဲနာ

အခန်း (၁)

"သူခိုး သူခိုး သူခိုးဖမ်းပေးကြပါ။ ကျွန်မမုန့်ထုပ်တွေ ဖြုတ်ခိုးသွား လို့"

"သူခိုးဟေ့ လိုက် လိုက်"

"ကျွန်မဆိုင်ရှေ့မှာ လက်ထဲက ပိုက်ဆံကိုကြည့်လိုက်၊ မုန့်ထုပ် တွေကြည့်လိုက်နဲ့မို့ မုန့်ဝယ်စားမယ်ထင်နေတာ၊ နောက်တော့ မုန့်ထုပ်တွေ ဆွဲဖြုတ်ပြီး ပြေးတာ၊ အဲဒီ ကလေး သူခိုးပါ၊ လိုက်ဖမ်းပေးကြပါရှင်၊ ရှာပေး ကြပါ"

"ကလေးတွေက လူကြီးတွေ အဆုံးအမ အသွန်အသင်မရှိလို့ ဒီလိုတွေ ခိုးစားနေကြတာ၊ ကလေးတွေဆိုပြီး လုပ်ရဲမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံ ကြည်လို့မရတော့ဘူး၊ ခါးပိုက်နှိုက် လုယက်ခိုးဆိုးသူတို့ အကုန်လုပ်ရဲတယ်၊ ကလေးချင်း သတ်တယ်ဖြတ်တယ်ဆိုတာ ဂျာနယ်တောင်ဖတ်လိုက်ရသေး"

"မုန့်ထုပ်ပဲ ဖြုတ်သွားတာဆိုရင် လိုက်မနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ တန်ဖိုး လည်းသိပ်ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"အဲဒီ ကလေးတွေက ဒီလို အလျှော့ပေးနေလို့ ရောင့်တက်နေ ကြတာ၊ လက်ရဲဇက်ရဲနဲ့ နောက်ဆို သူခိုး ခါးပိုက်နှိုက် လူသတ်ရဲတဲ့အထိ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်"

"မိဘတွေက ဝအောင် ကျွေးလို့လား၊ ဒီလိုမျိုးလုပ်ဆိုပြီး ခိုင်းစား ထားတာလား မသိဘူး"

"တကယ် မိဘအရင်းတွေကတော့ ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ခိုင်းစားမယ် မထင်ပါဘူးဟယ်၊ မိထွေးနဲ့ပထွေးနဲ့ နေရလို့များလား"

"တချို့ကလေးတွေက မွေးကတည်းက ညဉ့်ကိုပါလာတာပါ။
ဖအေမအေဗီလည်း ပါမှာပေါ့။ ဆင်းရဲပြီး မပြည့်စုံရင် အကျင့်တွေက
ပျက်လာကြတာပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်အကျင့်စရိုက်တွေကလည်း ကူးစက်တယ်။"

"အို ပြောနေတာ အာညောင်းပါတယ်။ ကိုယ့်သားသမီးတွေသာ အဲဒီ
လိုမဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ကြ။"

ခြုံထဲမှာ ပုန်းကွယ်နေရာက လူအုပ်ကြီးရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်
ပြောဆိုသံတွေ ကြားပြီး ဒူးတုန်ကာ ချွေးတွေပြန်နေသည်။ သူ တုတ်တုတ်မျှ
မလှုပ်ဝံ့ဘဲ ခိုးယူလာခဲ့သည့် ပေါင်မုန့်ထုပ်လေးကို ကြည့်မိသည်။
တောင်းရမ်းလို့ရသည့် ပိုက်ဆံလေးက ငါးရာလောက်သာ ရသေး တာမို့
ဗိုက်အရမ်းဆာလောင်နေသော်လည်း သုံးလို့မဖြစ်ပေ။ ဒေါ်လေးက ငွေနှစ်ထောင်
အနည်းဆုံး အိမ်ပါမလာလျှင် ထမင်းမကျွေးသည့်အပြင် ပြောလည်းပြော
ရိုက်လည်းရိုက်သည်။

ပြောတာရိုက်တာထက် အိမ်အပြင် ကွပ်ပျစ်မှာ စောင်မပါ ခေါင်းအုံး မပါ
အိပ်ခိုင်းသည့်ဒဏ်ကို သူ မခံစားနိုင်ပေ။ တစ်ညလုံး ချမ်းကချမ်း အေးကအေးဖြင့်
ခြင်လည်း အရမ်းကိုက်သည်မဟုတ်လား။

"အဲဒီ ကလေးကို မှတ်ထား၊ နောက်တစ်ခါ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲ မလာစေနဲ့၊
အလကား အကျင့်ပျက်ကလေးတွေ။"

"ဒီတစ်ခါလာရင် အမိအရဖမ်းပြီး ရဲစခန်းသာအပ်လိုက်၊ မိမဆုံးမ
ဖမဆုံးမ ကလေးတွေ။"

"ဒီအရွယ်လည်း အလုပ်လုပ်စားမယ်ဆိုရင် လုပ်စရာအလုပ်တွေ
ပေါပါတယ်။ လက်ကြောကိုမတင်းကြတာ၊ မျိုးရိုးလိုက်ပြီး ခိုးစားတဲ့သူခိုးတွေ လား
မသိပါဘူး။"

ထွက်သွားရင်း ပြောဆိုသွားကြတာ ကြားပြီး သူခေါင်းကို တွင်

တွင်ရမ်းလိုက်မိသည်။ သူ့အဖေရော အမေရော တောင်းစားခိုးစားသည့်မျိုးရိုး
မဟုတ်ကြပါ။ မိဘဆိုဆုံးမမှုမရှိလို့ဆိုတာတော့ ငြင်းလို့မရပေ။ အမေက သူ
ခြောက်နှစ်အရွယ်လောက်မှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။ အဖေက သူ သုံးတန်း
တက်ရမည့်နှစ်မှာ ဆယ်ပေအိမ်လေးကိုရောင်း၍ သူ့ကိုစောင့်ရှောက်ထားရန်
အမေ့ညီမ ဒေါ်လေးအိမ်မှာ ငွေလေးအနည်းငယ်ပေးကာ အပ်ထားခဲ့သည်။
ဟိုမှာအလုပ်ရပြီး အခြေတကျဖြစ်လျှင် သားရဲ့အသုံးစရိတ် စား စရိတ်
ကျောင်းစရိတ် လစဉ်ထောက်ပံ့ပါမည်ဟု သေချာကတိပေးကာ မှာသွားခဲ့၏ ။

ဒါပေမဲ့ အဖေ့ဆီက အခုချိန်ထိ စာမလာ သတင်းမကြားခဲ့ပေ။
ဒေါ်လေးနှင့်အဆက်အသွယ်ရှိသလားဆိုတာလည်း သူမသိ။ ဘယ်တော့
ပြန်လာမှာလဲဆိုတာလည်း မရေရာ။ အခုချိန်မှာတော့ သူ့အတွက် ဒေါ်လေး
မှတစ်ပါး တခြားကိုးကွယ်စရာမရှိပါ။

သူ့ဘဝ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ လဲ။ အမေကသေ အဖေက
အဝေးမှာ။ အမေ့ညီမဖြစ်သော သွေးသားရင်းခြာဒေါ်လေးကလည်း မကြင် နာ။
ဘယ်အတိတ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့်လဲ။ အဖေ အမေ သားကို ကယ်ပါဦး။
မျက်ရည်စက်တွေဟာ ချောင်းအဖြစ် စီးဆင်းလို့။

*

အခန်း (၂)

"မငိုနဲ့ မျက်ရည်မကျနဲ့ တိတ်စမ်း၊ အသံထွက်နဲ့ လူကြားလို့ မကောင်းဘူး ဖြန်း ဖြန်း"

"အင့် အင့် အား အား"

မျက်ရည်မကျအောင် အံကြိတ်ထားလို့ရသော်လည်း နာကျင်တာ ကိုတော့ မအော်ဘဲမနေနိုင်ပါ။ သူ့အတွက် သီးသန့်ဝယ်ထားဟန်တူသော ကြိမ်လုံးများရဲ့ပြင်းအားက ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေ ကြောပြင်တွေမှာ အရှိုးရာတွေထပ်စေသည်။

"သောတ နင့်ကိုငါ ဘာပြောထားလဲဟင်၊ ငွေနှစ်ထောင် မပါရင် အိမ်ပြန်မလာနဲ့လို့ မပြောဘူးလား၊ နင့်ကိုထမင်းမကျွေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောမထား ဘူးလား"

"ကျ ကျွန်တော်လည်း တောင်းလို့ရသလောက်တော့ တောင်း တာပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ လက်ကြော မတင်းဘဲ အချောင်တောင်းစားတယ်၊ ငါတို့က သွေးနဲ့ချွေးနဲ့ရှာထားတာဆို ပြီး မပေးချင်ကြတော့တာပါ"

"ဟဲ့ ဒီနေရာမရရင် ဟိုနေရာတောင်းပေါ့၊ သနားအောင်ပြောပြီး တောင်းရင် မပေးဘဲနေပါ့မလား၊ ကျွန်တော့်မှာ အဖေရော အမေရောမရှိ လို့ပါ၊ ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်လို့ပါ ပြောရင် ဘယ်သူက မထည့်ဘဲနေ ပါ့မလဲ၊ နင်ကိုယ်က မျက်နှာကြောတင်းနေတာဖြစ်မှာ"

"မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်တော် တကယ်ကျောင်းနေ ချင်လွန်းလို့ အဲဒီ လို ပြောပြီး တောင်းပါတယ်၊ တကယ် သနားစာနာတတ် တဲ့သူကျတော့လည်း ပေးသွားပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ပိုက်ဆံခုနစ်ရာ ရ လာတာပေါ့"

"နင် ငါ့ကိုလိမ်တာညာတာမဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံရတာ ဒီလောက် ကမှာမဟုတ်ဘူး၊ နင် ဗိုက်ဆာတိုင်း ထမင်းတွေ မုန့်တွေဝယ်စားနေတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း"

"မ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေး၊ ပိုက်ဆံရတာ နည်းလို့ ဒေါ်လေး ရိုက်မှာစိုးလို့ ဗိုက်ဆာတာတောင် ဝယ်မစားရဲဘဲ မုန့်ဆိုင်ကမုန့်ကို ခိုးစား မိပါတယ်"

"ဘာ နင် ခိုးတတ်နေပြီပေါ့၊ ဒါဆို ဘာလို့ ပိုက်ဆံပြည့်အောင် မခိုးခဲ့တာလဲ"

ပြောရက်တာကို ပိုပြီး ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ တောင်းခိုင်းရုံမကဘဲ အခုတော့ ခိုးခိုင်းသည့်အဆင့်တောင် ဖြစ်လာပြီလား။ ဒေါ်လေးမှာ သူ့လို ရွယ်တူနှင့် နှစ်နှစ်လောက်ငယ်သည့် သားသမီးနှစ်ယောက်ရှိပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့်များ သားသမီးချင်းစာနာမတွေ့ရတာ ပါလဲ။

ဒေါ်လေး သားနှင့်သမီးကတော့ ငါးတန်းနှင့်သုံးတန်းမှာ ပူပင် ကြောင့်ကြမှုမရှိ ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘဲ ကျောင်းတက်နေကြသည်။ သူ့ကို တော့ လေးတန်းအောင်ပါရဲ့နှင့် ကျောင်းဆက်မထားဘဲ အလုပ်လုပ်ခိုင်း သည်။

ကျောင်းပြန်နေချင်လျှင် ငွေများများရအောင်ရှာမှဖြစ်မည်ဆိုပြီး လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ စားပွဲထိုးခိုင်းသည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ထမင်းဆိုင်တွေမှာ တောက်တိုမယ်ရနှင့် ပန်းကန်ဆေးအလုပ်တွေလုပ်ခဲ့ရ ၏ ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအရွယ်ပဲရှိသေးတာမို့ သူ့လစာက နှစ်သောင်းခွဲ သုံး သောင်းသာရသည်။ အလုပ်ကြိုးစားပြီး ကောင်းကောင်းလုပ်လျှင် လစာတိုး

ပေးမည်ပြောထားသော်လည်း ဒေါ်လေးက စိတ်ရှည်ရှည်မစောင့်တတ်ပေ။
ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လစာသုံးလေးငါးလစာ ကြိုထုတ်ခိုင်းပြီးတာနှင့် ထွက်ပြေးခိုင်းပြီး
နောက်တစ်ဆိုင်ပြောင်းလုပ်စေသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆိုင် မှာလည်း ထိုအတိုင်းပင်
လစာတွေကြိုထုတ်ပြီးတာနှင့် ထွက်ခိုင်းနေတာမို့ သူ့မှာကလေးတန်မဲ့နှင့်
အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဘယ် ဆိုင်ကမှ လက်မခံတော့ပေ။
ထိုသို့ဖြစ်လာတော့ သူ့ကိုကားမှတ်တိုင်တွေမှာ ဈေးတွေထဲမှာ သနားကြပါ
မိဘမရှိလို့ပါ ကျောင်းနေချင်လို့ပါပြောပြီး ပိုက်ဆံ လိုက်တောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟဲ့ ငါပြောနေတာ မကြားဖူးလား၊ ဘာလို့ ပိုက်ဆံပြည့်အောင်
မခိုးခဲ့တာလဲလို့၊ ဘာနဝေတိမ်တောင်လုပ်နေတာလဲ"

"ကျ ကျွန်တော် မခိုးရဲလို့ပါ ဒေါ်လေးရယ်"

"ဘာ နှင်စားဖို့ မုန့်ကျတော့ ခိုးရဲတယ်၊ ငါ့ကိုပေးဖို့ပိုက်ဆံကျ တော့
မခိုးရဲဘူး ဟုတ်လား၊ ငါက နင့်ကို အလကားတင်ကျွေးထားရမှာလား ပြောစမ်းပါဦး၊
နှင့်အဖေက နှင်စားဝတ်နေရေး ပညာရေးအတွက် လစဉ် ငွေပို့ပါမယ်ဆိုပြီး
အခုနှစ်နှစ်နီးပါးရှိတာတောင် ငွေတစ်ပြားတစ်ကျပ်မှ ပို့ပေး တာ မဟုတ်ဘူး၊
ငါ့မှာလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့မုဆိုးမ၊ ဘာအလုပ်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊
ဟိုလူ့ဆီအကြွေးယူစားရ ဒီလူ့ဆီ အကြွေးယူစားရနဲ့၊ နင်က ပိုက်ဆံရှာမပေးရင်
ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ၊ တစ်နေ့စာတစ်နေ့ ဘယ်လို စားရမလဲပြော"

"ဒေါ်လေးရယ် အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ မြဲအောင်
ထားလိုက်ပါလား၊ အဲဒါဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လစာတိုးလာတော့ ဒေါ်လေးလည်း
အဆင်ပြေတာပေါ့"

"ဟဲ့ အဲဒါဆိုရင် ငါ့ကလေးတွေ ကျောင်းစရိတ်၊ ကျူရှင်စရိတ်
ဘယ်လိုပေးရမှာလဲ၊ အဲဒီ လိုလုပ်တာတောင် အဆင်မပြေရတဲ့အထဲ နင်က ငါ့ကို
ဆရာပြန်လုပ်နေသေးတယ်"

"ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်နေရာတည်းမှာ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်တော့ ပုံမှန်လစာတော့ လစဉ်ရနေမှာမဟုတ်လား"

"နင်ပဲ အပြောကောင်း၊ လစာလေး နှစ်သောင်းခွဲ သုံးသောင်းနဲ့ ဘယ်နှစ်ရက်အူစိုအောင် စားရမှာလဲ၊ နင့်တစ်ယောက်တည်း ငွေရှာခိုင်းနေ တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်းရပ်ကွက်ထဲ ဟိုအိမ်ဒီအိမ်အဝတ်လိုက်လျှော် အမှိုက် သွန်၊ အထမ်းအပိုးကအစ လုပ်နေတာပဲ၊ အိမ်လစာမပေးနိုင်လို့ အိမ်ပြောင်း နေရတာ ရော ဘယ်နှအိမ်ဘယ်နှရပ်ကွက်ရှိနေပြီလဲ၊ ဒါတွေကို နင့်အဖေ သိသလား၊ သွားလိုက်တာ မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်"

"အဖေလည်း ဟိုမှာအဆင်မပြေလို့ဖြစ်မှာပါ"

"အံ့မယ် ဒါတော့ ပြောတတ်တယ် ကြည့်စမ်း၊ သူ့အဖေကို သိတတ်နေလိုက်တာ၊ သူ့အဆင်ပြေတာ မပြေတာထက် ငါတို့ကရော အဆင်ပြေလို့လား၊ နင်ပိုက်ဆံမရှာနိုင်လို့ စားဖို့တောင်အနိုင်နိုင်"

"ညီလေးနဲ့ညီမလေးတော့ ပညာကောင်းကောင်းသင်နိုင် အဝတ် အစားကောင်းကောင်းဝတ်နိုင် အစားလည်းကောင်းကောင်းစားရတယ်မဟုတ် လား၊ ဒီအိမ်မှာ အဆင်မပြေတာဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း"

"ဘာ"

ရင်ထဲခံစားရသလိုပြောတော့ ဒေါ်လေး စွေခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားဟန် တူသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်ကပိုက်ဆံရလာမှန်းမသိဘဲ သားနဲ့သမီးအတွက် အဝတ်အထည်တွေ အစားအသောက်နှင့်ကျောင်းသုံးပစ္စည်းတွေ ဒေါ်လေး ဝယ်လာတတ်သည်။ အပြင်ထွက်လိုက်လျှင်လည်း ဒေါ်လေးဝတ်သမျှတွေ က လန်းလန်းတွေချည်းပါ။ သူ့မှာသာ ကျောင်းလည်းမနေရ အဝတ်အစား ကောင်းလည်းမရှိ။ အစားအသောက်ဆိုလည်း ဒေါ်လေးသားနှင့်သမီး စား ပြီးမှ အကြွင်းအကျန်သာစားရသည်။ သူတို့မကျန်လျှင် ဟင်းမပါသော

ထမင်းခဲကိုကိုက်ပြီး ရေသောက်မိုက်မှောက်။

"နင် ခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲ ပြန်ပြောစမ်း၊ နင်တစ်ယောက် တည်း အဆင်မပြေတာဟုတ်လား၊ နင့်အဖေက ငွေတွေအများကြီးပို့နေတာ ဆိုတော့ နင်က တော်တော်အဆင်ပြေချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လားသောတ"

"ကျွန်တော် ဒေါ်လေးအိမ်မှာ အလကားမစားပါဘူး၊ အလုပ်အမျိုး မျိုးလုပ်ပြီး ငွေရှာပေးနေတာပဲ"

"ဘာ နင်က တော်တော်စကားတတ်ပြီး ငါ့ကိုခံပြောနေတယ်၊ နင့်အသက်တစ်ရက်ကြီးလာလေ ပိုပြီးမိုက်ရိုင်းလေပါလား၊ ငါ့အရိပ်မှာခိုခွင့် ပေးထားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှန်းမသိဘူး ဟင် သောတ မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင် ဖြန်း ဖြန်း"

"အ အား"

ကြိမ်လုံးကို ပြေးဆွဲယူကာ ရိုက်လိုက်တာမို့ အသည်း ဆတ်ဆတ် ခါအောင် နာသွားသည်။ ဒီပြင်းအားနှင့်ဆိုလျှင် သူ့နောက်ကြောနှင့်ခြေသလုံး တွေ သွေးခြေဥတော့မှာ သေချာ၏ ။ ကြိမ်လုံးနှင့်ခဏခဏ အရိုက်ခံရတာ ရိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း အရိုက်ခံရတိုင်း မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်ဆဲပင်။

"မှတ်ပြီလားဟင် နင် ငါ့ကိုခံပြောဦးမလား၊ နင့်အဖေကတောင် နင့်ကိုပစ်သွားတာ၊ ငါက နင့်ကိုကယ်တင်ထားရတာ ဟဲ့၊ နင်က ကျေးဇူး မတင်တဲ့အပြင် စော်ကားနေရလား ကဲ ကဲ ဖြန်း ဖြန်း"

"အ အား ဒေါ် ဒေါ်လေးကြောက်ပါပြီ ကြောက်ပါပြီဗျ"

"ဘာကြောက်ပါပြီလဲ၊ နောက်နေ့ ပိုက်ဆံရအောင်တောင်းလာ မလား၊ မတောင်းလာဘူးလား ပြောစမ်း"

"တောင်း တောင်းပါ့မယ် ဒေါ်လေး"

"အေး ရအောင် တောင်းရင်တောင်း၊ တောင်းလို့မရရင် ခိုးလာခဲ့နားလည်လား"

"နားလည်ပါပြီ"

"အေး ဒီနေ့ နင့်အပြစ်နင်သိတယ်နော်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

"သိရင် ဘာလုပ်ရမလဲ"

"ထမင်း မစားရဘူး၊ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ အိပ်ရပါမယ်"

"ဟင်း သိရင်ပြီးတာပဲ"

ဒေါ်လေးဆောင့်အောင့်ကာ အိမ်ပေါ်တက်သွားသည်။ သူ့အတွက် ဒီနေ့တစ်ညလုံး အိမ်ပေါ်တက်ခွင့်ရှိတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ချမ်းချမ်းအေးအေး ခြင်ကိုက်ကိုက် ဗိုက်ထဲက ဘယ်လောက်ပင် ဆာလောင်နေပါစေ ဒေါ်လေး ငဲ့ညှာသနားတော့မည်မဟုတ်။

"မေမေ ဗိုက်ဆာပြီ၊ ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်လဲ"

"မနက်က ကျန်တဲ့ကြက်သားချက်ရှိတယ်လေ သားရဲ့၊ သားစာကျက်ပြီးလို့ ဗိုက်ဆာနေပြီလား၊ မေမေ ထမင်းခူးပေးမယ်လေ"

"မနက်ကကျန်တဲ့ ကြက်သားချက်ကြီး မစားချင်ပါဘူး မေမေရာ၊ သားကို လမ်းထိပ်က ထမင်းဆိုင်ကြီးက ဝက်သားချက်ဝယ်ကျွေး"

"အေး အေး ဝယ်ပေးမှာပေါ့ သားရယ်၊ စာမေးပွဲနားနီးပြီဆိုတော့ သားကြိုက်တာ မေမေ အကုန်လုပ်ပေးရမှာပေါ့"

"မေမေ သမီးဖို့ ကြက်ဥကြော်ပေး နှစ်လုံးနော်"

"အေးပါ မေမေ သမီးလေးကြိုက်တာလည်း မေမေလုပ်ပေးရမှာ ပေါ့"

"ဪ ဒီတစ်ခါ စာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် သားကို ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံတွေ ထပ်ဝယ်ပေးနော် မေမေ၊ နွမ်းရင် သားမဝတ်ချင်တော့ ဘူး"

"ဟုတ်ပါပြီ သားရယ်၊ ဒီတစ်ခါ ပိုက်ဆံရတာ နဲ့ မေမေ တန်းခနဲ ဝယ်ထားပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"သမီးကို ဆရာမက ကျူရှင်လခတောင်းလိုက်တယ် မေမေ"

"အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေ ပေးမှာပေါ့ ဘာမှမပူနဲ့ ဟုတ်ပြီလား သမီးလေး"

ဒေါ်လေးတို့သားအမိသုံးယောက်ကတော့ ဘာအပူအပင်မှမရှိ အေးချမ်းစွာအဆင်ပြေနေသည်။ သူ့မှာတော့ အပြင်ဘက်မှာ တစ်ယောက် တည်းပါ။ သူ့ကိုသွေးသားရင်းခြာလို သဘောမထားလို့ ဒီလောက်ရက်စက် နိုင်ခြင်းလား။ ဥပေက္ခာပြုနိုင်ခြင်းလား။

သူ့မှာ ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးတွေပါလာလို့ မေမေက သူ လူမမယ် အရွယ်လေးမှာ ဆုံးပါးသွားပြီး ဖေဖေက ပစ်ပယ်ထားရတာ လဲ။ လူချင်းတူပေမယ့် အခြေအနေချင်းမတူကြတာဟာ ကံတရားတွေ ကြောင့်ပဲဖြစ်မည်။ ဖေဖေ ဖေဖေ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

*

အခန်း (၃)

"ဟဲ့ ကောင်လေး ဒီနားမလာနဲ့ သွား သွား"

"အလကားကလေးကချေ သူ့ခိုးကျပိုးတွေ၊ ဆိုင်နားကို အကပ်မခံ နဲ့၊ ရှိတာတွေပါသွားမယ်"

သူ့လို ပေစုတ်စုတ်ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ ယုံကြည်မှုမရှိကြပါ။ သူ့ခိုးကျပိုးလို့သာထင်ပြီး အထင်သေးစွာနှင့်ထုတ်တတ်ကြသည်။

ဒေါ်လေးက လစာတွေကြိုထုတ်ပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် ပြောင်းခိုင်းခဲ့သည့် နာမည်ဆိုးကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

"ကျွန်တော် ကျောင်းနေချင်လို့ပါခင်ဗျာ၊ တတ်နိုင်သလောက် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခဲ့ကြပါ"

"ကျွန်တော် အမေအို အဖေအိုကြီးတွေကို လုပ်ကျွေးနေတာပါ ခင်ဗျာ၊ သဒ္ဓါတတ်အားသရွေ့ ဒါနပြုခဲ့ကြပါ"

သူ အမျိုးမျိုးပြောကာ လှည့်ပတ်တောင်းနေသော်လည်း ပင်ပန်း ဆင်းရဲကာ ရုန်းကန်နေရသည့်သူတွေက သူတို့အရေးပဲ တွေးနေကြတာမို့ သူ့ကိုအရေးစိုက်ပြီး သနားမနေကြပေ။ တခြားအိုကြီးအိုမမျက်မမြင်တွေကို သာ စေတနာရှိကြဟန်တူသည်။

"ဟူး စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံမရရင် ဒေါ်လေးရိုက်တော့မှာပဲ"

သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် လမ်းဘေးအုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေလိုက်သည်။
လူတွေမှာလည်း ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ့်အကြောင်းတွေနှင့်ကိုယ် သွားလာလှုပ်
ရှားနေကြရတာ ။ ကားပေါ်တက်ကြ ဆင်းကြ။ ဈေးရောင်းသူကလည်း ပြေး
လွှားရောင်း။

မိဘအတွက် သားသမီးအတွက် ဇနီးမယားအတွက် လင်
ယောကျ်ားအတွက်။ တစ်ခုခုရည်ရွယ်ချက်တွေကြောင့် ရုန်းကန်နေကြတာပဲ
ဖြစ်မည်။ သူ့လို ကလေးငယ်တွေလည်း ရေသန့်ဘူး ဆေးလိပ်ကွမ်းယာ ဂျာနယ်
ကြက်ဥပြုတ် ငုံးဥပြုတ် အော်ဟစ်ပြေးလွှား ရောင်းချနေကြ၏ ။ သူလည်း
ဒါမျိုးရောင်းလျှင် ဖြစ်နိုင်မလား။ ဒေါ်လေး အရင်းထုတ် ပေးလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်မှာပါ။

"သောတ ဟိတ်ကောင်"

"ဟင် ကျော်ကြီး မင်းကျောင်းမတက်ဘူးလား၊ ကားမှတ်တိုင်မှာ
ဘာလုပ်နေတာလဲ"

လေးတန်းအထိ ကျောင်းအတူတက်ဖူးသော ကျော်ကြီးက
လာနှုတ်ဆက်၍ သူဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ထရပ်လိုက်သည်။ ကျော်ကြီး မျက်နှာက
မကောင်းပါ။ သူ့ပခုံးကိုဖက်ကာ အုတ်ခုံမှာပဲ ဝင်ထိုင်သည်။

"ငါလည်း ငါးတန်းအောင်ပြီး ကျောင်းမတက်လိုက်ရပါဘူးကွာ၊
အဖေကနောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတော့ အမေကလည်း အားကျမခံ နောက်
အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်"

"ဟင် ဟုတ်လား အခု မင်းက မင်းအဖေနဲ့လိုက်နေတာလား"

"အဖေက နောက်မိန်းမယူရင် နောက်ကလေးရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ကို
အမေနဲ့ထားခဲ့တာလေ၊ အမေကလည်း ရှင်နဲ့မွေးထားတာ၊ ရှင်မှတာဝန်မယူ ရင်
ကျုပ်ကရော ဘာလို့တာဝန်ယူရမှာလဲဆိုပြီး အပြန်အလှန် ပြဿနာ
တွေတက်ကြတယ်၊ အရင်တုန်းက အိမ်ထောင်ရေးခိုင်မြဲအောင် သားသမီး

အရင်ယူကြတယ်၊ သားသမီးတွေမျက်နှာထောက်ထားပြီး တော်တန်ရုံ အမှား မလုပ်ကြတော့ဘူးတဲ့၊ လူကြီးတွေပြောတာကြားဖူးတာပါ၊ အခုကတော့ကွာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုယ်လုပ်နေကြတာပါ၊ သားသမီးတွေ မျက်နှာလည်း မကြည့်ဘူး၊ မိဘဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်း သိက္ခာတွေလည်း ထည့်တွက်မနေ ကြတော့ပါဘူး။"

"အခု မင်းဘာလုပ်နေလဲ"

"ဒီလိုကားမှတ်တိုင်တွေ ကားလမ်းပိတ်တဲ့နေရာတွေမှာ သတင်းစာ ဂျာနယ်လိုက်ရောင်းတယ်၊ အဆင်မပြေရင် ကြက်ဥပြုတ် ငုံးဥပြုတ်ရောင်း လိုက်၊ ရေသန့်ဘူးလေးရောင်းလိုက်ပေါ့၊ အမေယူလိုက်တဲ့သူက ဆိုက်ကား သမား လက်ကြောတင်းတင်း ရှာမကျွေးဘဲ အရက်သောက်တော့ ငါ့ကို ကျောင်းထွက်ပြီး ဒါတွေလုပ်ခိုင်းတာပဲ"

"ရောင်းလို့ဝယ်လို့ အဆင်ပြေလား၊ အရင်းဘယ်လောက်ထုတ် ရလဲ၊ အမြတ်ဘယ်လောက်ကျန်လဲ"

"အရင်းက ငါးထောင်ထုတ်ရင် တစ်သောင်းထုတ်ရင်းနဲ့ ရောင်း ဝယ်တဲ့သူတွေ များလွန်းတော့ အဆင်မပြေပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ ငါးရာ တစ်ထောင်မြတ်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ ကိုယ်ဗိုက်ဆာလို့ ဝယ် စားလိုက်ရင် သွားရော၊ ဒါကြောင့် ပထွေးကလည်း ဒီကောင်ပိုက်ဆံဘယ် လောက်ရှာနိုင်လို့လဲဆိုပြီး အမေ့ကိုအညှောင့်ထောင်တယ်၊ ငါအိမ်မှာတောင် နေချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။"

"မင်းဘဝက မိဘရှိပြီး ငါ့ထက်တောင် ဆိုးနေလားကွာ"

ဖိုးကျော်အကြောင်းကြားပြီး သူ ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ညစ်သွား ရလေသည်။ ကိုယ်က မိဘမရှိဘဲ အဒေါ်ကို ခိုကပ်နေရတာ မို့ ထားလိုက် ပါတော့။ ဖိုးကျော်က မိဘရှိပါလျက်နှင့် တကွဲတပြားစီနေရပြီး ပထွေးလို လူမျိုးနှင့် တစ်အိမ်တည်းရှိနေရတာ က ပိုဆိုးသည်။

ဒါပေမဲ့ ဖိုးကျော်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ပြုံးလျက်

"ငါက မင်းထက်ဆိုးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ မိဘရှိနေတဲ့ အတွက် ခိုင်းစားရင်တော့ ခိုင်းစားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှတော့ စွန့်လွှတ် မှာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အရင်းထုတ်ပေးတယ်၊ အပ်ရင်အပ်သလောက် ယူတယ်၊ အရင်းပြုတ်တယ်ဆိုရင် ထပ်ထုတ်ပေးတယ်၊ အိမ်မှာနေရင် ပထွေးနဲ့ပြဿနာ တက်မှာစိုးလို့ အပြင်မှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုရင်ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ အိမ်မှာ ချက်တဲ့ဟင်းမကြိုက်ရင်လည်း ချေးများလို့ရတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါတွေကတော့ မင်းက ငါ့ထက်သာတယ်၊ မိဘဆိုတော့ အဒေါ်လောက်တော့ ဘယ်ဆိုးမလဲကွာ၊ အဒေါ်ကလည်း သူ့မှာ သားသမီးတွေမရှိရင် ငါ့အပေါ် အဲဒီ လောက်ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး၊ အခုကတော့ သားသမီးထက်တော့ ငါ့ကိုဘယ်ပိုနိုင်မလဲ၊ ပြီးတော့ အဖေ ကလည်း ငါ့အတွက်ဆိုပြီး ငွေပို့တာမှမဟုတ်တာ"

"ဒါနဲ့ တစ်ခါတလေတော့ မင်းအဒေါ် ဘယ်ကပိုက်ဆံတွေရပြီး အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေဝယ်တာလဲ မသိဘူးနော်၊ သူတို့မိသားစု သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရင်တော့ လန်းလန်းတွေချည်းပဲ"

"ငွေစုငွေချေးထုတ်သလိုလို ရပ်ကွက်ထဲ ဟိုလူဒီလူနဲ့ ပိုက်ဆံ စုထားသလိုလိုတော့ ပြောတာပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်လစာပေးရတော့မယ်ဆို ရင်တော့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံဇွတ်ရှာခိုင်းတော့တာပဲ၊ မပေးနိုင်ရင် နောက်တစ်အိမ် ပြောင်းနေရတာ နဲ့ မင်းနဲ့ဝေးသွားရတော့တာ၊ ဒါကြောင့် မင်းမိဘတွေ နောက် အိမ်ထောင်ပြုတာ မသိလိုက်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းပိုက်ဆံရှာပြီး ကျောင်းပြန် မနေတော့ဘူးလား"

"ပထွေးငြိုငြင်မှာစိုးလို့ ငါ့ကိုကျောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ဖအေ ရင်းကတောင် ဘာတာဝန်မှမယူတာ၊ သူက အလကားလုပ်ကျွေးနေရမှာ လားဆိုပြီး

အမေနဲ့စကားများကြတာလေ၊ အမေကလည်း အဖေ့တုန်းက သာနိုင်စားချင်တာ ပထွေးကိုကျတော့ အမြည်းလုပ်ပေးရ အရက်ထည့်ပေး ရနဲ့ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ရဲဘူး။"

"မင်းအဖေကရော တစ်ချက်မှလာမကြည့်ဘူးလား။"

"နောက်မိန်းမနဲ့ကလေးမွေးလို့ဆိုလား သတင်းတော့ကြားတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ သံယောဇဉ်ပြတ်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အခု မင်းဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ။"

"ကားပေါ်ကလူတွေ လမ်းပေါ်သွားနေတဲ့လူတွေဆီ ပိုက်ဆံလိုက် တောင်းနေတာ။"

"ဘာ မင်း သူတောင်းစားတောင်ရောက်နေပြီလား၊ ငါတို့လမ်းထဲ မှာနေတုန်းက မင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လား၊ ထမင်းဆိုင်လား လုပ်နေတာပါ။"

သူ မချီတရီ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"အဲဒီ လိုဆိုင်မျိုးတွေ ငါတစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင် လုပ်ဖူးတယ်၊ တစ်ဆိုင် လုပ်ရင် ဒေါ်လေးက သုံးလစာကြိုထုတ်တယ်၊ ထုတ်ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ် ဆိုင်ပြောင်းဖို့အတွက် ငါ့ကိုလစ်ပြေးခိုင်းတယ်၊ ငါ့ကိုဘယ်ဆိုင်ရှင်က ယုံတော့ မှာလဲ၊ အဲဒါလုပ်စရာအလုပ်မရှိတော့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ရအောင် တောင်းခိုင်းတယ်၊ မရရင် အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်ခွင့်မပေးဘူး၊ ထမင်းမကျွေးဘူး ဒဏ်ခတ်တာတဲ့။"

"အေးကွာ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မေတ္တာတရားခေါင်း ပါးတဲ့ မိဘဆွေမျိုးအသိုက်အဝန်းထဲရောက်လာတာ ငါတို့ ကံဆိုးတာပဲပေါ့ မင်းအခု ဘာလုပ်မှာလဲ။"

"မသိဘူးကွာ နေတောင်စောင်းနေပြီ၊ ပိုက်ဆံက သုံးရာပဲရသေး တယ်၊"

ငွေအပြည့်ပါမလာရင်တော့ ဒေါ်လေး အပြစ်ပေးတာ ရိုက်တာခံရဦး မှာ"

"ကျန်တဲ့တစ်ထောင့်ခုနစ်ရာ ငါ့ဆီက ယူသွားလေ၊ မင်း အဲဒါဆို ရင် ဒီနေ့အရိုက်မခံရတော့ဘူး မဟုတ်လား"

"ဟင် မင်းကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အရင်းပါပျောက်သွားရင် မင်းအမေ ဆူမှာပေါ့"

"ဆူတာလည်း ရိုးနေပါပြီကွာ၊ အမေ အရင်းထုတ်ပေးလည်း ငါ စိတ်မကြည်တဲ့နေ့ကျရင် အပြင်မှာစားသောက်သုံးဖြုန်းပြီး ပြန်တာပဲ၊ အရွဲ့တိုက်တယ်ပဲခေါ်မလား၊ တစ်ခါတလေ ငါလည်း နေချင်သလို နေပစ် လိုက်တာ"

"ဪ"

ဒီလိုမကောင်းသည့်မိဘတွေကြောင့် မကောင်းတဲ့သားသမီးတွေ များလာကြတာဖြစ်မည်။ လူငယ်တွေရဲ့ကောင်းခြင်း ဆိုးခြင်းဟာ လူကြီးတွေ မှာပဲ တာဝန်ရှိသည်မဟုတ်လား။ ဖိုးကျော် ပေးသော ငါးဆယ်တန်တစ်ရာ တန် နှစ်ရာတန် ငွေစက္ကူခပ်နွမ်းနွမ်း ထောင့်ခုနစ်ရာကိုယူပြီး သူ ကျေးဇူး တင်စွာ ဖိုးကျော်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဒီအကြွေးကို သူ ဆပ်ဖြစ်အောင်ဆပ်မှာပါ။ ကျေးဇူးပဲ ဖိုးကျော်။

*

အခန်း (၄)

"ဒေါ်လေး ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ပါ"

"ဒီနေ့တော့ အပြည့်အဝရလာလို့ပါလား၊ တောင်းလာတာလား ခိုးလာတာလား"

"တောင်း တောင်းလာတာပါ"

"အေး နောက်နေ့တွေလည်း ရအောင်တောင်းခဲ့ကြားလား၊ မရ ရင်တော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲနော်၊ ငါ စကားများများမပြောဘူး၊ ကုန်ဈေးနှုန်း တွေက ကြီးလို့ ဒီပိုက်ဆံနှစ်ထောင်က ဆန်ဖိုးတောင်မလောက်ဘူး"

"ဟို ဒေါ်လေး ကျွန်တော် ထမင်းစားလို့ရလားဟင်"

"ကလေးတွေတောင် ကျူရှင်က ပြန်မလာသေးဘူး၊ နင်က ဆာ ပြီလား၊ အဲဒါဆိုလည်း ကြက်သားဟင်းကို အသားတွေ ပန်းကန်တစ်လုံးနဲ့ ခပ်ထားလိုက်၊ အရိုးနှစ်ခုလောက်နဲ့ ထမင်းကို အိုးလူးစား၊ ဪ ထမင်း တွေပါ ခူးထားပြီး အုပ်ဆောင်းထဲထည့်ထားလိုက်နော်၊ စားပြီးတာနဲ့ အိုးတွေ ခွက်တွေအကုန်ဆေးထား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး"

"အုပ်ဆောင်းထဲက ကြက်သားကြော်တွေလည်း နှိုက်မစားနဲ့ ဦးနော်၊ မနက်ဖြန် ကလေးတွေကျောင်းသွားရင် ထမင်းဘူးထည့်ဖို့ လက် ဆော့ပါးစပ်ဆော့မလုပ်နဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

အရွယ်သိပ်မကွာတာတောင် သားသမီးချင်း စာနာစိတ်မရှိပါ။

အရိပ်အာဝါသအောက်မှာခိုကပ်ခွင့် ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မည် လား။ သူ ဒေါ်လေးပြောသလို ပန်းကန်ထဲကို ကြက်သားအသားတုံးတွေ ချည်းရွေး၍ ခပ်ထည့်လိုက်သည်။ အရိုးလေး ငါးတုံးကျန်နေတာတောင် အကုန်စားခွင့်မပြုဘဲ နှစ်ခုတဲ့။ ဟင်းကို အဆီအနှစ်တွေစားတာလည်း ဒေါ်လေးမကြိုက်ပါ။ ကြက်အရိုးလေးနှစ်ခုကို ငါးပိရည်ကျဲဖြင့်သာ သူ စားရ မည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ အရိုးကိုက်ခွင့်ပေးတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေး၏ ။

ဘယ်ကငွေတွေရလို့ ကြက်သားတွေကြော်တာချက်တာလုပ်နေသည် မသိ ပေ။

"ဟော သားနဲ့သမီး ပြန်လာပြီလား၊ သားနဲ့သမီးအတွက် မေမေ

အကျ...လှလှလေးတွေ ဝယ်ထားတယ်"

"ဟုတ်လား သား ဝတ်ကြည့်မယ်"

"သမီးလည်း ဝတ်ကြည့်မယ် မေမေ"

"အေးအေး ဝတ်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ အခု ထမင်းစားပြီးရင် ကိုယ်လက်

သန့်စင်ပြီးမှ အဝတ်အစားလဲရင်း ဝတ်ကြည့်ရအောင်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကလေးတွေ အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာကြသည်။ လွယ်အိတ်တွေ

တိုင်မှာချိတ်ပြီး သူ ထမင်းစားသည့်အနား ရောက်လာ၏ ။ "သောတ ငါ့ဖို့ ထမင်းခူးပေးစမ်း"

"ကိုကြီးသောတ သမီးဖို့လည်း ထမင်းခူးပေး"

"ကိုကြီး ထမင်းပြီးတော့မယ်၊ ဒါလေးစားပြီးရင် ခူးပေးမယ်နော်

ခဏလေးစောင့်"

"ဟိတ်ကောင် ဘာကိုစောင့်ခိုင်းတာလဲကွ၊ မင်းစားတဲ့ထမင်းက ဒီလိုကန်လိုက်ရင် ပြီးသွားရောမဟုတ်လား"

"ဝွမ် ချမ်"

"ဟာ မင်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"မင်းက ဆင်ခြေပေးနေတာကိုး၊ ခူးဆိုခူးပေါ့"

"ထမင်းတစ်လုပ် နှစ်လုပ်တည်းကျန်လို့ ငါပြောတာပါ"

"လျှာမရှည်နဲ့ကွာ ငါတို့အိမ်မှာလည်း ခိုကပ်နေသေးတယ်၊ ခိုင်းတာကိုတန်းခနဲလုပ်မှပေါ့"

"ဟုတ်တယ် အစ်ကိုသောတကလည်း သမီးတို့က အကျ..အသစ်ကလေးတွေ ဝတ်ချင်နေပြီ၊ ထမင်းမြန်မြန်စားရမှာ"

"ဟဲ့ သောတ နင်ကလည်းနင်ပဲ၊ ဒါတွေမြန်မြန်သန့်ရှင်းရေးလုပ် ပြီးကလေးတွေကို ခူးပေးလိုက်လေ"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

တကယ်ဆို သူက အကြီးပါ။ ဒေါ်လေးက ဆုံးမမှုမရှိတာကြောင့် မင်းမင်းနှင့်နှင်းနှင်းက သူ့အပေါ် သူစိမ်းဆန်ကာ အနိုင်ကျင့်ချင်ကြသည်။ သူထမင်းစေ့တွေ ပြန်ကောက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး သူတို့အတွက် စားပွဲ ဝိုင်းမှာ ထမင်းပြင်ပေးလိုက်၏ ။

"သားနဲ့သမီး အဲဒီ ကြက်သားဟင်းတွေ အကုန်စားလို့ရတယ် နော်၊ မနက်ကို ကြက်သားကြော်နဲ့ ထမင်းဘူးထုတ်ပေးမှာ"

"ဟား ရှယ်ပဲ မေမေ၊ ဒီနေ့ ပိုက်ဆံရလို့လားဟင်"

"အင်းပေါ့ သားရဲ့၊ မေမေ စုကြေးထုတ်တာ"

"ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံရော ဝယ်ထားသေးလား မေမေ"

"ဝယ်ထားပါတယ် သမီးရဲ့"

"မေမေ ဒါဆို ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရင် သားတို့ကို ကစားကွင်း လိုက်ပို့ပါ"

"ပို့မှာပေါ့ သားရယ်၊ စားစရာတွေလည်း အများကြီးဝယ်ကျွေး မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဒေါ်လေး အဲဒီ နေ့ကျရင် ကျွန်တော့်ကိုရော ကစားကွင်းခေါ်ပါ လားဟင် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့ပါ"

သူလည်း ကစားကွင်းတွေ ဘာတွေ သွားချင်သည့်ကလေးအရွယ် ပဲမို့ အရဲစွန့်ကာ ဒေါ်လေးကို တောင်းဆိုကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်လေးရော ကလေးနှစ်ယောက်ပါ သူတို့အပျော်တွေ ပျက်သွားသလို မလိုလားစွာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာကြ၏။

"သောတလိုက်ရင် သားတို့မသွားဘူးနော် မေမေ"

"သမီးလည်း သွားဘူး"

"သောတ နင် ကိုယ့်နေရာကိုယ် မနေတတ်ဘူးလား၊ နင် သွား ချင်တဲ့နေရာသွား လာချင်တဲ့နေရာလာ၊ အပျော်အပါးမက်လို့ရအောင် နင့် အဖေက ပိုက်ဆံဘယ်နှုန်းပို့ထားလို့လဲ၊ ငါက ငါ့သားသမီးတွေပို့တိုင်း နင်က လိုက်စရာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်လည်း မရောက်ဖူးလို့ ပြောကြည့်တာ ပါ"

"မပြောနဲ့ နောက်ဆို နေရာတကာ မပါနဲ့၊ နင့်အဖေပြန်လာမှ သွားချင်တဲ့နေရာသွား"

"အ အဖေ့သတင်းရော ဘာမှမကြားဘူးလား ဒေါ်လေးရယ်၊ အဖေ"

ဘယ်နိုင်ငံရောက်နေတာလဲ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ"

"ဟဲ့ အဲဒါ ငါဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ နင့်အဖေ သေသလား ရှင် သလား၊ မိန်းမရ သားသမီးတွေရနေသလား"

"အဲ အဲဒီ လိုတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေတာနဲ့ ပိုက်ဆံ ပို့မယ်၊ သားပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင်စာကြိုးစား၊ အရွယ်ရောက်ရင် အဖေ လာခေါ်မယ်လို့ သေချာမှာခဲ့တာပါ"

"အဲဒီ လိုကတော့ ပါးစပ်ပါတဲ့သူတိုင်း ပြောတတ်ကြတာပဲလေ၊ အခု ငွေလည်းမပို့ စာမလာသတင်းမကြားဆိုတော့ နင့်အဖေ အိမ်ထောင်ကျ ရင်ကျ မကျရင် လူသတ်ခံရလို့သေတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်နိုင်ငံမှာ မြန်မာ ဘယ်နှယောက်အသတ်ခံရတယ် အလုပ်ပြန်ကားမှောက်တာ ဘယ်နှယောက်သေသွားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းတွေကို နင်လည်း လျှောက်သွားနေတဲ့ သူပဲ ကြားမှာပေါ့၊ အဲဒီ အထဲ နင့်အဖေပါချင်လည်း ပါနိုင်တာပဲ"

ဒေါ်လေး ပြောသလိုဖြစ်နိုင်သလား သူစဉ်းစားကြည့်သည်။ အဲဒီ လိုသာဆိုလျှင် အဖေ့ကို ဒီတစ်သက် မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ အဖေ ဘယ် အချိန်ပြန်လာမှာလဲလို့ မျှော်လင့်လို့မရတော့ဘူးပေါ့။ သူများမိသားစုတွေလို မိဘနှင့်အတူ မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဖေဖေ ဘာကြောင့် ရက်စက်ရတာ လဲ။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ပစ် ထားရက်ခဲ့ရတာ လဲ။ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာ ဖေဖေ ဘာတွေလုပ်နေ ခဲ့တာလဲ။ သားတစ်ယောက်ကို သူများနှင့်အပ်ထားခဲ့ရတာ ဖေဖေ စိတ်မပူ ဘူးလား။ ဘယ်လိုနေနေမလဲလို့ စဉ်းစားမှုလေးတောင် မရှိဘူးလား။ ရင်တွေက ဆတ်ဆတ်နာသည်။ နှလုံးသားတွေထဲမှာ စူးရှအောင့် မျက်နေ၏ ။ အရာရာဟာ မျှော်လင့်ခြင်း တောင့်တခြင်းတွေ ကင်းဝေးစွာ ဖြင့်။

